

Catharina Ingelman-Sundberg: Rablás uzsonnára

A skandináv krimik és Fredric Backman könyvei alapozták meg azt a bizalmat, hogy az ember nyugodt szívvel vegye kézbe Catharina Ingelman-Sundberg könyvét.

(Ezt még az Animus Kiadó megspékeli az egységes borítórendszerrel is.)

És persze keletje van a dánok életfelfogásának. Hajrá, hygge! A svédek pedig kontráznak : elég a lagom is a boldogsághoz!(„Nem túl kevés, nem túl sok, éppen elég.” Nem a boldogságból... ☺)

Mi pedig még csak tanulgatjuk, hogyan lehetne békése(bbe)n, nyugodta(bba)n élni!

Öt svéd nyugdíjas élete alkonyán élete első bűncselekményére készül. Az idősök otthonában Martha és négy barátja egyre elégedetlenebb. Nem, nem a kis nyugdíj miatt kényszerülnek rabolni.

A szomszéd kertje mindig zöldebb, de, hogy pont a börtön legyen az alternatíva az „otthon melegére”???? (Azonnal beugrik az embernek az időnként felbukkanó, hivatalosan meg nem erősített összehasonlítás, hogy kis hazánkban mennyit költenek egy kórházi ápoltszolgáltatásra, és mennyit a börtönben tengődőre. Bár hivatalos adatot nem tudok, de emlékszem akkor éppen börtönben dolgozó ismerősöm legendás mondatára: bizony, sokszor elcserélte volna az otthonról vitt elemózsiáját szegény rabokkal – de hát ő gyereket nevelt, albérletben élt, spórolni kellett a saját lakásra, szóval maradt a kenyér, felvágott. És eszembe jut másik ismerősöm, aki mindig azon dilemmázott, hogy ha a börtön kórházában februárban paprikát, paradicsomot és retket adnak a reggelihez, vacsorához, vajon ő miért nem tud primőrt vásárolni a gyerekeinek? De hát félre az ilyen gondolatokkal.)

Egy biztos, az otthonban életbelépett takarékosági intézkedések hatására Martha fejéből kipattan a szikra, és barátaival együtt öregkorukban a bűnözés (számukra rögzös) útjára lépnek. Vagyis... tolják a járókeretüket.

No, nem az anyagi haszonért, csak a börtönről vizionált jobb ellátás miatt.

Ám, ahogy a mondás tartja: ember tervez.... És lehet, hogy mégsem zöldebb a szomszéd kertje?

Persze, mire ez kiderül, sok víz lefolyik a Dunán, akarom mondani, elfolyik a Helsinkibe tartó komp mellett. Mit keresnek ott az öregek?! Hja, kérem, hosszú története van annak....

Marthának humora is van. Amikor meglát egy csapat nyugdíjast az utcán, közli: biztosan a Nemzeti Múzeumba mennek. A „honnán veszed” kérdésre pedig ez a válasza: „Alig pár férfi van, viszont rengeteg a nő. Akkor kultúráról van szó.”

Na de kedves férfiak! Kérem, cáfolják meg Martha gondolatait! (A könyvtárban sajnos, stimmelnek az arányok. ☹)

Ingelman-Sundberg asszony első magyarul megjelent regénye után valószínűleg érkezik a többi is, hiszen könyveiből eddig kétfélmillió példányt adtak el a világ különböző országaiban.

Az biztos, hogy mi is szeretünk múzeumba járni. Bár távozáskor nincs egy Renoir vagy egy Monet a hónunk alatt. ☺

És persze, szeretjük a skandináv regényeket! ☺